

Міністерство внутрішніх справ України
Одеський державний університет внутрішніх справ

Роль та місце правоохоронних органів
у розбудові демократичної правової держави

Матеріали

XI Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції

25 березня 2019 року

Одеса
ОДУВС
2019

Статті друкуються в авторському варіанті.
Оргкомітет дозволив собі лише скорочення
статей, які суттєво перевищували пропоновані обсяги

Р68 **Роль** та місце правоохоронних органів у розбудові демократичної правової держави: матеріали XI міжнар. наук.-практ. інтернет-конф., м. Одеса, 25 березня 2019 р. — Одеса: ОДУВС, 2018. — 205 с.

УДК 351.74

Ситько О. М.,
к. філол. н., доцент, завідувач кафедри українознавства ОДУВС

ВИВЧЕННЯ ЛАТИНСЬКОЇ МОВИ ЯК СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Останнім часом функціонально-динамічний підхід до вивчення іноземних мов зумовив появу нових технологій і концепцій навчання. Одне з основних завдань на сучасному етапі – навчання на основі теоретичних положень міжкультурної комунікації. Здатність до міжкультурної комунікації, яку часто називають діалогом культур, є однією з основних характеристик інтернаціоналізації освіти. Формування міжкультурної компетенції студентів набуло в сучасній лінгводидактиці нового звучання. Кожне заняття з іноземної мови – це перетинання культур, це практика міжкультурної комунікації. Міжкультурна комунікація (від лат. *communicare* – робити спільним, пов'язувати) – це безпосередній або опосередкований обмін інформацією між представниками різних культур. Формування навичок міжкультурної комунікації залежить не тільки від знання іноземної мови, але й від чіткого уявлення про культуру людей, які розмовляють цією мовою. Тому не можна сучасне викладання мов уявити без прищеплення студентам іншомовної культури, що сприяє формуванню міжкультурної компетенції, всебічному розвитку особистості.

Заняття з латинської мови дають уявлення про органічний зв'язок сучасної культури з античною культурою та історією, розширюючи кругозір студента. Упродовж двох тисячоліть латинська мова панувала в науці та юриспруденції. У доступному для огляду майбутньому навряд чи яка-небудь інша мова зможе претендувати на цю роль. Очевидно, що основне культурне навантаження несе лексика: слова і словосполучення. З них складається мовна картина світу, яка визначає сприйняття світу носіями цієї мови. Але особливо наочно і яскраво культурний аспект представлений стійкими висловами, фразеологізмами, ідіомами, прислів'ями, приказками – тобто тим шаром мови, в якому безпосередньо зосереджена народна мудрість або, точніше, результати культурного досвіду народу. Латинська мова завжди була мовою вищої культури, у зв'язку із чим виникає необхідність у вивченні світу носіїв мови, їх культури, способу життя, менталітету. У цьому – культурологічний сенс викладання латинської мови.

Курс латинської мови має багатий культурологічний зміст. Складність полягає не в знаходженні матеріалу, а в його відборі і раціональному використанні. Таке використання культурологічних знань передбачає особистісне і творче ставлення самого викладача.

Формування міжкультурної комунікації в рамках предмета «Латинська мова» може здійснюватися на кожному занятті. Для цього існують величезні можливості. Так, повідомляючи студентам нове значення терміна, викладач може звернутися до етимології слова, до історичних подій, пов'язаних із ним, уникаючи однозначних і спрощених тлумачень. Нагода розширити світогляд студентів надається латиністу буквально на кожному кроці.

У період навчання латинської мови через наповнення занять гуманітарним змістом реалізується можливість розвитку мислення студентів, збагачення їх ерудиції. Весь процес навчання проходить на тлі стенової інформації, де знаходять відображення такі теми, як походження юридичних термінів, девізи юридичних професій, історія гімну «Гаудеамус», зразки студентських перекладів гімну, історія календаря, латинські крилаті слова, афоризми і сентенції тощо. Навчання латинської граматики не тільки знімає у студентів труднощі в запам'ятовуванні лексики, але й розширює їх інтерпретативні здатності, інформативний і духовний потенціал (звернення до античної літератури, екскурс в історію слова). Латинська мова дає унікальні можливості формуванню правил, норм поведінки для будь-якої людини як у професії, так і в житті. Останнім часом дедалі частіше говорять про кризу інтелекту і про ослаблення духовних цінностей. Вирішити проблему гуманізації суспільства можна лише в умовах освіти, оскільки саме тут закладаються норми і правила поведінки, традиції.

Корисність включення до навчального матеріалу з латинської мови лінгвістичних завдань, культурологічних питань з античної культури незаперечна: вони сприяють розвитку творчого і логічного мислення, умінню розмірковувати на теми, пов'язані з майбутньою професією, підвищують грамотність, допомагають розширити кругозір.

Одним зі шляхів засвоєння життєвого досвіду і мудрості інших народів є запозичення фразеологічних одиниць, яке притаманне багатьом мовам світу. Основним способом запозичення у сфері фразеології є калькування, тобто буквальний, послівний переклад іншомовного звороту, що призводить до утворення фразеологічної кальки. Слід зазначити, що фразеологізми, запозичені з латинської мови, у багатьох випадках мають інтернаціональний характер, тому й трапляються в ряді мов.

Особливий інтерес викликає порівняльне вивчення крилатих виразів, що дозволяє виявити спільні та відмінні риси в осягненні світу різними народами і зіставити менталітет народів, що проявився в прислів'ях і приказках. Порівняльне вивчення крилатих висловів певною мірою є порівняльним дослідженням різних культур. Елементи античної історії, культури, фразеології, як відомо, завжди входили в систему гуманітарної освіти всіх країн Європи, і саме на них протягом багатьох століть базується фундамент сучасної європейської культури. Латинські фразеологізми запозичуються іншими мовами як у вигляді кальки, так і без перекладу. На сторінках багатьох сучасних наукових і політичних робіт зустрічається безліч аббревіатур, крилатих виразів і висловів.

Інтерес до латинських крилатих висловів пояснюється не тільки тим, що вони пройшли через століття як зразок мудрості, а й тим, що вони співзвучні нашому часу, який вимагає лаконічності і точності у висловлюванні думок.

Тисячі слів латинського походження увійшли до звичайної щоденної лексики в усіх сферах життя – від ідеології, політики, науки до особистих імен, предметів і понять нашого домашнього побуту. Багата спадщина латинської мови позначилася на термінології адміністративної сфери (авторитет, адміністрація, ате-стація, бенефіція, декларація, документ, інкорпорація, інстанція та ін.). Словниковий фонд латинської мови настільки багатий, що дозволяє і сьогодні черпати з нього дедалі нові елементи для позначення нових понять.

Запозичення з «мертвої мови» легко входять в термінологічну систему на рівні значення, що не можна сказати про національні слова, які тягнуть за собою буквальне тлумачення на рівні сенсу. Слова, побудовані на базі греко-латинських морфем, зазвичай не перекладаються, тобто передаються буквами національних мов. Жодна європейська країна не залишилася в стороні від подібної термінотворчості. Інтернаціоналізми обчислюються тисячами: заглиблюються знання про природу і суспільство – з'являються і нові назви.

Щоб зрозуміти ці слова, потрібно засвоїти латинські елементи. Латинські словотворчі компоненти – це універсальні мовні концепти змісту, нескінченні ресурси і величезний інформаційний потенціал. За допомогою з'єднання різних компонентів можна створювати нові значення слів. Чим більше студент знає ключових елементів слів, що несуть основне змістове навантаження, тим краще він буде орієнтуватися в потоці інформації, тим більше буде його словниковий багаж, тим швидше він зможе опанувати сучасними європейськими мовами. Латина продовжує жити як джерело поповнення інтернаціонального лексичного фонду, як мова науки.

Людина, залучена до таємниць слів античного Риму, розширюючи свій кругозір, осмислено сприймає сутність і сенс багатьох сучасних слів і понять. Таким чином через вивчення латинської мови студент включається в діалог культур.

Література

1. Подосинов А.В., Щавелева Н.И. Введение в латинский язык и античную культуру. – М.: Прогресс, 1994. - Ч.1, Ч.2.
2. Садохин А. П. Введение в теорию межкультурной коммуникации. – М.: Высш. шк., 2005.
3. Тер-Минасова С. Г. Язык и межкультурная коммуникация – М.: Слово/Slovo, 2000.

ГЕНДЕРНІ ВІДНОСИНИ В ПРЕДМЕТІ СІМЕЙНОГО ПРАВА

Історія побудови сучасної української інституційної системи із забезпеченням гендерної рівності розпочалася з 90-х років ХХ ст. Проте національний механізм впровадження гендерної рівності, що включає інституційну систему, окрім Конституції України, уперше був визначений лише у 2005 р. в Законі України «Про забезпечення рівних прав і можливостей жінок і чоловіків».

Україна як демократична держава повинна сприяти можливостям рівноцінної реалізації прав жінок і чоловіків у політичних, соціально-економічних, шлюбно-сімейних відносинах. На сьогоднішній день в політичній, економічній, культурній сферах гендерна рівність утвердилась в українському суспільстві. Це проявляється тим, що в органах державної влади та силових структурах є представники жіночої статі, вони можуть займати керівні посади в органах виконавчої та судової влади, бути керівниками структурних корпорацій. Багато жінок проявляють себе як бізнес – леді, які є власницями успішних юридичних осіб. Погоджуємось з думкою В. Житарь, що саме жінки з їх комунікабельністю, емоційною орієнтованістю на клієнта, вмінням встановлювати довірчі відносини, досягати результату шляхом згоди, а не будь-якою ціною, мають, особливо у період зміни ціннісних орієнтирів в суспільстві та переходу до демократичних принципів управління, певні переваги перед чоловіками у реалізації конкретних задач [1; 43].

Ставши економічно незалежною від чоловіка, жінка стала рівноправною в сімейних відносинах, що знайшло своє відображення у законодавстві. Патріархальна сім'я із законодавчо закріпленим статусом глави сім'я відходить в минуле. Поряд з позитивними змінами щодо прав жінок, деякі проблемні питання гендерної рівності в шлюбно-сімейних відносинах існують і до тепер.

Дійсно, принцип гендерної рівності зазначено у ст. 51 Конституції України, де говориться: «Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка. Кожен з подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі та сім'ї... Сім'я, дитинство, материнство охороняються державою». Цю ж норму підтримує Сімейний кодекс України, де зазначено: «Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки та чоловіка. Примушування жінки та чоловіка до шлюбу не допускається» [2].

Народження дитини жінкою, яка не перебуває в шлюбі, в традиційному суспільстві спричиняло як для жінки, так і для дитини негативні наслідки в соціальному, правовому та економічному плані. Це змушувало жінку, її рідних будь-якою ціною намагатися добитися укладення шлюбу, що, в свою чергу, спричиняло подальший розвиток таких сімей, або, що було більш поширеним явищем, робили таку жінку об'єктом постійного домашнього насильства як з боку чоловіка, так і його родичів. Усунення правової дискримінації, економічна свобода жінки, наявність гарантованої державної допомоги самотнім матерям докорінно змінили ситуацію [3; 52].

З патріархальної позиції збільшення частки дітей, народжених жінками, які не перебували у зареєстрованому шлюбі за даними органів державної реєстрації актів цивільного стану (з 11,2 – у 1990 р. до 20,5 % у 2017 р.), є негативною тенденцією. Проте з позиції запобігання та усунення домашнього насильства, забезпечення жіночих прав ситуація виглядає зовсім інакше.

Якщо раніше гасло суспільства проголошувало, що жінка повинна народжувати дітей, то сьогодні право на материнство стає реальним правом жінки. Вона може реалізувати або не реалізувати його незалежно від свого сімейного стану, наявності чи відсутності у свого партнера бажання до створення сім'ї та народження дитини. З іншого боку Сімейний кодекс України, а саме ст. 49 закріплює – права на материнство. Враховуючи дискримінацію чоловіків в їх здійсненні права на батьківство, саме з точки зору правової норми, право жінки на материнство перетворюється на обов'язок материнства. Це підтверджується КЗпП, який передбачає низку пільг матерям, але на батьків вони розповсюджуються лише у разі, якщо він виховує дитину без матері або за інших підстав передбачених КЗпП. Також вважаємо не справедливою норму, що закріплює додаткову 7-ми денну відпустку щороку жінці. Інколи така відпустка більше необхідна батькові в реалізації його права на батьківство. Однак законодавець тим самим порушує право на батьківство, тим самим право на материнство набуває примусового характеру.

Ще одним немайновим правом подружжя, є зміна прізвища після укладання шлюбу. Чинний Сімейний кодекс України дає право вибору особам, які вступають у шлюб на зміну свого прізвища. Однак надзвичайний вплив на свідомість людини, на вибір, відіграють традиції, що здебільшого стають причинами гендерної нерівності. Чомусь чоловіки продовжують наполягати на зміні прізвища своїх дружин лише з причини стереотипів.

Цілком погоджуємось з думкою Л.В. Липець, яка зазначає, що сам факт зміни прізвища нареченими не є трагічним, але мотивація такого вчинку є першим поштовхом до гендерної нерівності, яка згодом набуває значних масштабів у сім'ї, і нерідко стає причиною припинення шлюбів [4; 108].

Отже, гендерна рівність торкається й шлюбно-сімейних відносин. Сім'я, відповідно до ст.3 Сімейного кодексу України, є первинним та основним осередком суспільства. Сім'я завжди вважалась цінністю для держави, тому держава сприяє збереженню та укріпленню сім'ї. Прояв гендерної нерівності може у майбутньому слугувати приводом для розлучень. Було б позитивним, якщо б держава створила б спеціалізований орган який би захищав виключно права та інтереси у наданні рівній самореалізації своїх можливостей як чоловіка так і жінки. Досвід зарубіжних країн передбачає, що у системі державного механізму забезпечення гендерної рівності країн світу дедалі більшу роль починає відігравати інститут омбудсмена з рівних прав та можливостей. Ефективність та результативність даного інституту сприяли його утворенню нині більше як 100 країн світу (Норвегія, Швеція, Фінляндія, Німеччина, Словенія, Боснія і Герцеговина, Республіка Литва тощо). Одним із важелів у системі захисту прав жінок міг би стати омбудсмен, який би здійснював необхідні функції щодо захисту від дискримінації за ознакою статі.

Ще одним із допоміжних методів поліпшення ситуації у сім'ї є вирішення конфлікту шляхом медіації. Тобто вирішення конфлікту поза судовим процесом. Дуже часто подружжю необхідна саме та людина, яка допоможе контролювати негативні емоції між ними. Медіатор досліджує інтереси кожної з сторін, та спонукає їх дійти взаємовигідних домовленостей. Медіація нашій країні потрібна, враховуючи те що Україна має намір вступити до Європейського Союзу, тому ми повинні перейняти досвід зарубіжних країн.

На сьогодні, коли вже систематизовані наукові знання з цієї проблеми, можна запропонувати шляхи вдосконалення гендерної рівності між чоловіками і жінками:

- дійсно гендерна проблематика не є досить поширеною в Україні, але є об'єктом суспільного резонансу. Вважаємо, що через низький рівень життя громадян, проблема поділу прав та обов'язків між чоловіками та жінками відходить на «задній план».

- гендерна проблематика, тим чи іншим чином, торкається усіх сфер самореалізації людини – економіки, бізнесу, політики, спорту, культури, шлюбно-сімейних відносин. Конституція України політично і юридично визначила гендерну стратегію розвитку українського суспільства. Однак, пропонуємо законодавцю більш ретельно, своєчасно та ефективно приймати нормативно-правові акти які б соціально-справедливо регулювали поділ прав та можливостей за статями;

- вважаємо за необхідне створити спеціалізований правовий інститут омбудсмена з питань рівноправ'я та гендерної справедливості. Що в свою чергу дасть змогу на державному рівні зосередитись виключно на регулюванні та захисту гендерних прав;

- пропонуємо звертати увагу на доцільність існування медіації, як способу вирішення спорів мирним шляхом. З прийняттям законодавцем Закону України «Про медіацію» дасть змогу більш детально закріпити та оприлюднити основні принципи та процес медіації. Саме шляхом медіації подружжя будуть мати можливість на примирення, тим самим конфлікт до суду може бути не доведено;

- сьогодні жінки настільки сильні духом, що рівність прав та можливостей чоловіків та жінок є вимогою часу. Тому держава повинна постійно удосконалювати законодавство щодо захисту прав як чоловіків так і жінок, знаходити форми і методи усунення гендерних стереотипів та дискримінаційних практик, що були вироблені в історичній ретроспективі.

Література

1. В. Житарь Роль и место женщины в современном обществе //Закон и честь. – 2010 .- №8. – С. 43-48
2. Сімейний кодекс України від 10.01.2002 , зі змінами та доповненнями: Офіц.текст. – К: Алерта, 2015.- 115с.
3. Андрусяк І.П. Співвідношення гендерної рівності та жіночих прав // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2014. - №1. – С. 48-55
4. Л.В.Липець Проблеми гендерної нерівності в контексті особистих немайнових прав подружжя // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2008 . - №6. – С. 105-111
5. Цивільний кодекс України: чинне законодавство із змінами та доповненнями на 01 вересня 2015 року:Офіц.текст. – К.:Алерта, 2015.-320с.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1.

СОЦІАЛЬНО-ПРАВОВІ ТА ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ: ПРІОРИТЕТИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ.

<i>Андрієнко І. С.</i> ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ В УКРАЇНІ.....	3
<i>Афанасенко С. І.</i> ІМІДЖ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ, ЯК АТРИБУТ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ДЕРЖАВИ.....	4
<i>Белякова І. Ю.</i> КСЕНОФОБИЯ У СТАВЛЕННІ ДО РОМІВ В УКРАЇНІ ТА БОЛГАРІЇ: СПРОБА ПОЗБУТИСЯ СТРАХУ.....	6
<i>Вдовиченко О. М.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО ОЦІНЮВАННЯ РІВНЯ ДОВІРИ НАСЕЛЕННЯ ДО НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ.....	8
<i>Виноградова А. А.</i> ОБСТАВИНИ, ЩО ВИКЛЮЧАТЬ СУСПІЛЬНУ НЕБЕЗПЕКУ ЧИ ШКІДЛИВІСТЬ ДІЯННЯ, ЯК СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЙБІЛЬШ ПОВНОЇ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВОВОГО СТАТУСУ СОЦІОСУБ'ЄКТІВ.....	9
<i>Гаврилюк А. В.</i> ОСНОВНІ НАПРЯМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ В ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ.....	11
<i>Градовська М. О.</i> ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ В УКРАЇНІ.....	13
<i>Даниленко С. К.</i> ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ МАЙНОВИХ ПРАВ ЖІНКИ ТА ЧОЛОВІКА ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ У ФАКТИЧНОМУ ШЛЮБІ.....	15
<i>Дрішлюк В. І.</i> РЕГУЛЮВАННЯ СПОРУ ЗА УЧАСТЮ СУДДІ В ГОСПОДАРСЬКОМУ ПРОЦЕСІ.....	17
<i>Журавель А. В.</i> ДО ПИТАННЯ ПРО ОСОБЛИВОСТІ СЕРТИФІКАЦІЇ ТА СТАНДАРТИЗАЦІЇ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ.....	18
<i>Іванець І. М.</i> ФАКТОРИ ПРОФЕСІЙНОГО СТРЕСУ В ДІЯЛЬНОСТІ КЕРІВНИКІВ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ.....	21
<i>Калаянов Д. П.</i> НОТАТКИ ЩОДО АКТУАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ РЕФОРМУВАННЯ УПРАВЛІННЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	22
<i>Кваша В. В.</i> РОЛЬ ТА МІСЦЕ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ У РОЗБУДОВІ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ.....	24
<i>Кобилко В. С.</i> ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДЕННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ В УКРАЇНІ.....	26
<i>Кузьмініх А. Ю.</i> ФЕНОМЕН ЕКОНОМІЧНЕ ДИВО В УКРАЇНІ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ.....	28
<i>Кузьмініх А. Ю.</i> НЕПРИПУСТИМІСТЬ ЗЛОВЖИВАННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИМИ ПРАВАМИ У ЦИВІЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ.....	30
<i>Максимів Д. В.</i> ЖИТЛОВЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ: ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ.....	32
<i>Меркулова Ю. В.</i> ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ МАСОВИДНОЇ ПОВЕДІНКИ ПРИ ПРОВЕДЕННІ МАСОВИХ ЗАХОДІВ.....	33
<i>Мирза С. С.</i> ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС РЕВІЗІЙНОЇ КОМІСІЇ У ДОГОВІРНИХ ВІДНОСИНАХ З УПРАВЛІННЯ БАГАТОКВАРТИРНИМ БУДИНКОМ.....	35

Мошак О. В.	СТАНОВЛЕННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО САМОВРЯДУВАННЯ НА ЗАСАДАХ СУБСИДІАРНОСТІ ЯК СКЛАДОВА ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ.....	36
Небеська М. С.	АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ЗАКОНОДАВЧОГО ПРОЦЕСУ УКРАЇНИ.....	38
Продайко С. В.	ПОНЯТТЯ “МОРСЬКИЙ ТОРГОВЕЛЬНИЙ ПОРТ” В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ І НАЦІОНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ.....	40
Самойленко Г. В.	МЕТОДИ ТА СПОСОБИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРАВОВІДНОСИН З ПЕРЕВЕЗЕННЯ ПАСАЖИРІВ.....	43
Саруханян Д. А.	ПРОТИДІЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ БУЛІНГУ В НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ.....	44
Середницька І. А.	СУБ’ЄКТИВНІ ЧИННИКИ, ЩО Є ПЕРЕДУМОВОЮ БРОДЯЖНИЦЬКОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ ДИТИНИ.....	46
Ситько О. М.	ВИВЧЕННЯ ЛАТИНСЬКОЇМОВИЯК СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ.....	48
Сухарєва А. О.	ГЕНДЕРНІ ВІДНОСИНИ В ПРЕДМЕТІ СІМЕЙНОГО ПРАВА.....	50
Тарасенко Л. Б.	ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ ДИТИНИ В УМОВАХ ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ В УКРАЇНІ.....	51
Тягнирядно Є. В.	ВПЛИВ ІНШОМОВНОЇ ЛЕКСИКИ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ.....	54
Файзов А. В.	ІНСТИТУЦІЙНІ СКЛАДОВІ СИСТЕМИ КОНТРОЛЮ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ В УКРАЇНІ.....	55
Хімченко С. В.	СУЧАСНІ КОНЦЕПЦІЇ ТА МЕТОДИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В СИСТЕМІ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ.....	57
Чумак В. В.	ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ КНАВ ЛАТВІЇ ТА ДБР УКРАЇНИ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ.....	60
Шмаленко Ю. І.	ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА ПРОФЕСІЙНОЇ ЕТИКИ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ.....	61

СЕКЦІЯ 2.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ.

Баранов С. О.	АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗПОДІЛУ ПОВНОВАЖЕНЬ СУБ’ЄКТИВВ ПРОЦЕСІ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ.....	64
Бурлака А. В.	ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВЧИНЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ ПІДЛІТКАМИ.....	66
Гелетей В. В., Ганьба О. Б.	ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ СЕКРЕТНОЇ СЛУЖБИ США ТА УПРАВЛІННЯ ДЕРЖАВНОЇ ОХОРОНИ УКРАЇНИ: ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА.....	68
Голинська Л. О.	ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЩОДО СУТНОСТІ ПОНЯТЬ «ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ», «ПРИНЦИПИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ» НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ.....	70
Dvornik D. S.	PREVENTION OF JUVENILE DELINQUENCY.....	73
Денисова А. В.	КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО ГРОМАДЯН НА ЗВЕРНЕННЯ ДО ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ.....	74
Деревянкін С. Л., Аносенков А. А.	АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ ПІД ЧАС МИРНИХ ЗІБРАНЬ.....	76

Єйнікова К. В. ЮВЕНАЛЬНА ЮСТИЦІЯ: ПОНЯТТЯ, СУТНІСТЬ ТА ПРОБЛЕМИ.....	78
Канунніков М. А. ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ВИБОРЧИХ ПРАВ ГРОМАДЯН: ВИКЛИКИ ТА ПРОПОЗИЦІЇ.....	80
Корнієнко М. В. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ДІТЕЙ ЗГІДНО ЧИННОГО ЗАКОНОДАВСТВА.....	82
Косиця О. О. ХАРАКТЕРИСТИКА ПРИНЦИПУ ДОБРОСОВІСНОСТІ У ВИКРИВАННІ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....	83
Мукоїда Р. В., Аносенков А. А. ДЕРЖАВНА СЛУЖБА ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ ЯК СУБ'ЄКТ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ (ВІДМИВАННЯ) ДОХОДІВ, ОДЕРЖАНИХ ЗЛОЧИННИМ ШЛЯХОМ.....	85
Nalyvko N. V. DOES HAVE RIGHT ON EXISTENCE IN UKRAINE OF PUNISHMENT AS DEATH PUNISHMENT?.....	87
Onyshchenko Ye. DOMESTIC VIOLENCE IN UKRAINE: CAUSES AND TYPES.....	89
Отчак Н. Я., Проць І. М. СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПРАВА ЯК ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ.....	91
Скрипченко В. О. ЮРИДИЧНА ПРИРОДА СУДОВОГО РІШЕННЯ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ.....	92
Стокич Б. Ю. ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ТЕРМІНОВОГО ЗАБОРОННОГО ПРИПІСУ СТОСОВНО КРИВДНИКА ЯК ЗАХОДУ ЩОДО ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.....	94
Сукмановська Л. М. ПОВНОВАЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ЯК ОРГАНІВ, НА ЯКІ ПОКЛАДАЮТЬСЯ ФУНКЦІЇ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ.....	96
Сунь С. Г. ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРИМУСУ В ПРОЦЕСІ ЗДІЙСНЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ.....	98
Томіна В. Ю. АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ МЕТОДИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ГОСПОДАРСЬКОГО ТОВАРИСТВА.....	100
Ярмакі Х. П. МІСЦЕ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР В СИСТЕМІ ЮРИДИЧНОГО ПРОЦЕСУ.....	102

СЕКЦІЯ 3.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.

Барба В. Є. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦІЇ З ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ.....	105
Валєєв Р. Г., Герасимчук Ю. В. ВИДИ ФІЗИЧНОГО ВПЛИВУ ЯК ПРИМУСОВОГО ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ЗАХОДУ В КОНТЕКСТІ ЦІЛЕЙ ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ.....	107
Домброван О. І. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	109
Дулгер В. В. ДО ПИТАННЯ ПРО ОРГАНІЗАЦІЮ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦІЇ ТА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВОПОРЯДКУ.....	111
Макаренко В. С. ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ КІНОЛОГІЧНИХ ПІДРОЗДІЛІВ: ДОСВІД СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ.....	112

Панова О. О. ОСОБЛИВОСТІ КОМПЕТЕНЦІЇ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ.....	114
Рижкова С. А. ЗАПРОВАДЖЕННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ ІНСТИТУТУ ДОБРОВОЛЬНИХ ПОМІЧНИКІВ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ В УКРАЇНІ.....	115
Селюков В. С. ПРОБЛЕМИ ПОРЯДКУ ОТРИМАННЯ ОРГАНАМИ ПОЛІЦІЇ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ВЧИНЕНИЙ ЗЛОЧИН АБО ІНШУ ПОДІЮ.....	117
Ямкова Т. І. ПРОБЛЕМИ ДІЯЛЬНОСТІ ПАТРУЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В УКРАЇНІ.....	119

СЕКЦІЯ 4.
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ.

Бедрій Т. А. ПРОТИДІЯ НЕЗАКОНОМУ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ РЕЧОВИН.....	122
Кашулова А. В. ПСИХОЛОГО-СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА ЯК ДЖЕРЕЛО ОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ПРО ОСОБИСТІТЬ ПІДЛІТКУ, ЩО ВЖИВАЄ ПСИХОАКТИВНІ РЕЧОВИНИ.....	123
Ракша А. Е. ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАМІСНОЇ ПІДТРИМУВАЛЬНОЇ ТЕРАПІЇ У ВІДНОШЕННІ НАРКОЗАЛЕЖНИХ ПРАВОПОРУШНИКІВ.....	124
Тарасенко В. Є. ДО ПРОБЛЕМИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЩОДО ПРОТИДІЇ НАРКОЗЛОЧИННОСТІ.....	126
Щирська В. С. ПРОФІЛАКТИЧНА РОБОТА В СФЕРІ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ СЕРЕД МОЛОДІ ТА ПІДЛІТКІВ, ЯК ГАРАНТ БЕЗПЕЧНОГО РОЗВИТКУ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ.....	128
Ярмакі В. Х. МІЖНАРОДНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО В ПРОТИДІЇ НЕЗАКОННОМУ ОБІГУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ ТА ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН.....	130

СЕКЦІЯ 5.
**АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ТА
ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.**

Албул С. В., Деревянкін С. Л. ДО ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ МЕДІАЦІЙНИХ ПРАКТИК У ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ.....	132
Возіян В. А. НАПРЯМИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ З ІНШИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ В УМОВАХ ЧИННОГО КПК УКРАЇНИ.....	134
Гафич І. І. ПРОБЛЕМИ ЗАКРИТТЯ ПРОКУРОРОМ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЩОДО ПІДОЗРЮВАНОВОГО.....	135
Головін Д. В. ОРГАНІЗАЦІЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ТА ПІДРОЗДІЛІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ У ЗАПОБІГАННІ ЗЛОЧИНАМ ПРОТИ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ, ЩО НЕСУТЬ ЗАГРОЗУ ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ЦІЛІСНОСТІ УКРАЇНИ ЧИ КОНСТИТУЦІЙНОМУ ЛАДУ.....	137
Горелік Д. С. ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ.....	140
Златевич О. А. ОСОБЛИВОСТІ ДОПИТУ СВІДКІВ У ПРОВАДЖЕННЯХ ПРО УМИСНЕ ВБИВСТВО.....	142
Ісмайлов К. Ю., Сіфоров О. І. ВИЯВЛЕННЯ ОПЕРАТИВНО ЗНАЧУЩОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЗА ДОПОМОГОЮ ЧАТ-БОТІВ.....	143
Казарян І. С. ВНУТРІШНЄ ПЕРЕКОНАННЯ СЛІДЧОГО СУДДІ ПРИ ПРИЙНЯТТІ РІШЕННЯ ЩОДО НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.....	145

Лапкін А. В. ЩОДО МОЖЛИВОСТІ ВІДКЛИКАННЯ ПРОКУРОРОМ ОБВИНУВАЛЬНОГО АКТА ІЗ СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ.....	147
Мудрецька Г. В. ПРАВОВА ПРИРОДА СПЕЦІАЛЬНОЇ КОНФІСКАЦІЇ ЯК СПОСІБ ВИРІШЕННЯ ДОЛІ РЕЧОВИХ ДОКАЗІВ.....	149
Петельчук З. А. ЗНАЧЕННЯ НЕВЕРБАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ПІД ЧАС ПРОВАДЖЕННЯ ОКРЕМИХ СЛІДЧИХ ДІЙ.....	150
Петрушко М. І. ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ХРОНОЛОГІЧНИХ МЕЖ ДЛЯ ЗМІНИ ПРОКУРОРОМ ПРАВОВОЇ ПОЗИЦІЇ В СУДІ.....	152
Теслюк І. О. ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛІСТИЧНОГО МОНІТОРИНГУ У СЛІДЧІЙ (РОЗШУКОВІЙ) ДІЯЛЬНОСТІ.....	154
Учковська В. В. ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ МЕТОДІВ КРИМІНАЛЬНОГО АНАЛІЗУ ОПЕРАТИВНИМИ ПІДРОЗДІЛАМИ НПУ.....	155
Федоряєва К. О. ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОФІЛАКТИКА ЗЛОЧИННОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ.....	156
Хаматов Д. О. ОКРЕМІ ПИТАННЯ ОПЕРАТИВНОГО СУПРОВОДЖЕННЯ СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ МАТЕРІАЛІВ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕНЬ.....	158
Цільмак О. М. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ УЗАГАЛЬНЕННЯ ІНФОРМАЦІЇ.....	159
Шаран А. А. ВСТАНОВЛЕННЯ ОБ'ЄКТИВНОЇ ІСТИНИ В ПРОЦЕСІ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ.....	160

СЕКЦІЯ 6.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОГО ПРАВА ТА КРИМІНОЛОГІЇ.

Байрак В. В. ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ З РЕАЛІЗАЦІЇ ОРГАНІЗАЦІЙНО-РОЗПОРЯДЧИХ ФУНКЦІЙ КАПІТАНА СУДНА ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ЗАТРИМАННЯ (ІЗОЛЯЦІЇ) ОСОБИ.....	163
Вайда Т. С. СЕКСТІН СЕРЕД ПІДЛІТКІВ ТА МОЛОДІ ЯК АКТУАЛЬНА СОЦІАЛЬНО-КРИМІНОЛОГІЧНА ПРОБЛЕМА.....	165
Воронцов А. В. АНАЛІЗ ГЕНЕЗИ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ОКРЕМИХ ЗЛОЧИНІВ, ЯКІ ВЧИНЯЮТЬСЯ СЛУЖБОВИМИ ОСОБАМИ У СФЕРІ ПРАВОСУДДЯ.....	169
Грішина К. Д. КРИМІНОЛОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ЖІНОЧОЇ ЗЛОЧИННОСТІ.....	171
Заворотнюк І. І. ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАКОНОДАВЧОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ «СЕПАРАТИЗМУ» НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ.....	173
Камінська Я. А. ПРОБЛЕМИ ЗАПОБІГАННЯ КОНТРАБАНДИ В УКРАЇНІ.....	175
Коломиєць В. О. ОСОБЛИВОСТІ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОСОБНИЦТВО У ВЧИНЕНІ ЗЛОЧИНУ ЗА КРИМІНАЛЬНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ ДЕЯКИХ ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН.....	177
Кравцова А. О. НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ НЕЗАКОННОГО ЗБУТУ НАРКОТИЧНИХ ЗАСОБІВ І ПСИХОТРОПНИХ РЕЧОВИН.....	178
Максимів Д. В. ВИЗНАЧЕННЯ СУТНОСТІ ТА СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ «СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ» ТА «ОСОБА ЗЛОЧИНЦЯ».....	180
Манукян В. М. ТИПОЛОГІЯ ОСОБИ, ЗДАТНОЇ ВЧИНЯТИ СЕРІЙНІ ВБИВСТВА.....	182

Плужнік О. І. «ДАТСЬКА МОДЕЛЬ» ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ.....	184
Посєлова Д. А. ДО ПИТАННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ВАНДАЛІЗМ.....	185
Ребрик О. О. ОСОБЛИВОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ СЛІДЧИМ ПСИХОЛОГІЧНОГО КОНТАКТУ З УЧАСНИКАМИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ ПІД ЧАС ДОПИТУ.....	187
Русавський В. О. «ЩОДО ДЕКРИМІНАЛІЗАЦІЇ ДІЯННЯ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТАТТЕЮ 368 ² КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ».....	189
Sosnovska A. V. TO COUNTERACT THE CRIME OF RAPE CASES, BY IMPROVING THE QUALITY OF INVESTIGATIONS.....	191
Тузовська А. С. ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ МОМЕНТУ ЗАКІНЧЕННЯ ЗЛОЧИНІВ В МАТЕРІАЛЬНИХ СКЛАДАХ ЗЛОЧИНАХ.....	193
Федоров І. ЩОДО УДОСКОНАЛЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИСЯЖНИХ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО ТА СУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ З УРАХУВАННЯМ СВІТОВОГО ДОСВІДУ.....	194
Шаран А. СЕКСУАЛЬНЕ НАСИЛЬСТВО.....	196
Ямкова А. С. ВІКТИМОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА НЕПОВНОЛІТНІХ ЖЕРТВ СЕКСУАЛЬНИХ ЗЛОЧИНІВ.....	198